

Judenrigsministeren (Skeel: Jeg glemte før, da jeg havde Ordet, at den ærede Ordfører i sit første Foredrag havde nævnt Limfjorden som et Sted, hvor Pulsaaadsfiskeriet var tilladt, og hvorfra han troede at kunne drage en Parallel til det Fiskeri, som der her var Tale om. I den Henseende maa jeg bemærke, at Lovgivningen om Limfjordsfiskeriet udgjør en afsluttet Del, om jeg maa sige, af Fiskerilovgivningen for sig selv; der har langt tidligere, end man har havt Lov for det øvrige Fiskeri, udviklet sig en bestemt Lovgivning om Limfjordsfiskeriet, som man ikke kan gjøre væsentlig Forandring i uden at gjøre Brud paa det Tilvante og Nebarvede. Derfor har det endog været tvivlsomt for Regjeringen og Fiskerikommissionen, om man overhovedet burde optage Kapitlet om Limfjordsfiskeriet i denne Lov, men man har dog troet at kunne gjøre det for at faae Alt, hvad der vedkom Fiskeriet, samlet paa eet Sted. Tvivlen hidrørte naturligvis fra den Erkjendelse, at Bestemmelserne om Limfjordsfiskeriet i det Hele vilde komme til at staa særskilt for sig som Noget, der ikke stod i Overensstemmelse med de Regler, som man maatte finde det rigtigt at give paa den øvrige Lovs Omraade. Men netop derfor tror jeg ikke, det er rigtigt at drage en Parallel fra Limfjorden til de øvrige Dele af Landet, som denne Lov angaar; thi man kommer derved til at anføre til Fordel for sig Bestemmelser, som sete fra et almindeligt Synspunkt, navnlig fra Regjeringens og Fiskerikommissionens, ganske vist ikke ere heldige, men hvis Bedlighedsfuldhed i Lovgivningen om Limfjordsfiskeriet har sin Grund i Hensynet til de Forhold, der have bestaaet i en saa overordentlig lang Tid. — Med Hensyn til Summerne skal jeg kun sige, at jeg har taget det, jeg har tilladt mig at anføre, af en skriftlig Høvedelse til mig fra det paa-gjældende Medlem af Fiskerikommissionen, hvilken jeg ikke skal trætte Thinget med at oplæse, men hvis Indhold naturligvis er fuldkommen tilgjængeligt for det ærede Udvalg. Naar den ærede Ordfører har yttret, at Summerens Angel var saa overordentlig talrig, at man turde haabe, at der derigjennem vilde blive bevaret et tilstrækkeligt Antal, saa vil jeg bemærke, at det jo dog ikke har noget at betyde, naar man tager Summerne op med Rognen, enten der er flere eller færre Rogn, thi man tager dem allesammen. Jeg tror ganske vist, at, dersom man vilde give Summerfiskeriet frit netop i den Tid, hvor Summeren, som det naturlyndige Medlem udtaler sig, har Udrogn under Galen, saa vilde man inden kortere eller længere Tid at gjøre Skade paa dette Fiskeri, om man end ikke ødelægger dem allesammen. Derfor tror jeg, det vilde være rigtigt at vedligeholde Lovforslagets Bestemmelser i den Henseende.

Sæde: Med Hensyn til den Erklæring, den ærede Ordfører oplæste om Drivaadsfiskeriet, skal jeg kun bemærke, at den vistnok ganske er i

Strid med den Synsforretning, hvoraf jeg tillod mig at oplæse en Del, men jeg tror dog ikke, at dette kan gjøre Sagen tvivlsom; man kan kun sige, at den er ikke fuldstændig opløst. Jeg tror, at det er en meget haard Behandling, disse Fiskere skulle lide, naar det pludselig skulde blive dem forbudt at benytte det Fiskeri, hvortil det har kostet meget betydeligt at anstafte Redskaber. Jeg anser nemlig et Par Tusinde Kroner til Fiskeriredskaber for at være en stor Sum for Folk af den Klasse. Jeg skulde derfor meget ønske, om Udvalget dog vilde tage under Overveelse, om der ikke i alt Fald kunde blive givet dem en Tid, i hvilken de endnu havde Ret til at benytte deres Redskaber. Naar den ærede Ordfører imødegik mig, fordi jeg havde yttret, at den forhenværende Fiskerikonfulent havde tilraadet Fiskerne ved Lillebelt at begynde paa Drivaadsfiskeriet, skal jeg bemærke, at jeg i det, jeg anførte, har støttet mig til mundtlige Beretninger, og at jeg tillige under Forhandlingerne i 1871—72 om Loven om Slæbeaad har set det blive anført i det andet Thing uden at blive modsagt. Det er desfra, jeg tilbøds har hentet min Underretning.

Breinholt: Det maa maasse være mig tilladt at gjøre en kort Bemærkning lige overfor den Indvending, den høitærede Minister fremsatte i sit sidste Foredrag, og hvorved han søgte at svække Betydningen af den Udtalelse fra Flertallet af Fiskerikommissionen, som jeg havde fremdraget. Den høitærede Minister udtalte nemlig, at det var naturligt, at der under en Kommission's Forhandlinger, der varede i lang Tid, blev foretaget mange forskellige Forsøg, og at man i Genhold til dem kom til forskellige Resultater. Dernæst var det, saa vidt jeg opfattede den høitærede Minister, temmelig sikkert, at Fiskerikommissionen i sin Helhed havde frasagt det Resultat, hvortil den dengang var kommen, og til yderligere Støtte oplæste han endnu en Udtalelse, han senere havde modtaget fra Fiskerikommissionen. Da jeg lægger den allerførste Vægt netop paa hin Udtalelse, og det var Hovedmomentet i det, jeg fremsjorte, kan jeg ikke Andet end tillade mig at fremdrage, at det Flertal, som dengang havde denne Anskuelse om en vis Art af Vaad, nemlig de mest uskadelige, den Art af Vaad, som Flertallet foreslaar, at det skal være tilladt at bruge, har ganske sikkert og bestemt fastholdt den Mening, som det allerede dengang efter Forsøget udtalte. Dette fremgaar tydeligt af selve den høitærede Ministers Motiver til Lovforslaget, thi deri staa, at 3 af Kommissionens 6 Medlemmer foresloge Brugen af Puls- og Bøvaad udvidet ogsaa til de øvrige Fjorde. De kunne altsaa efter Motiverne ikke være komne til nogen anden Udtalelse, end den, de allerede engang havde fremsat, og det, at de dengang vare et Flertal, ligger i, at et Med-